

Holčička a bublina

Byla jedna holčička a ta strašně ráda pouštěla bublinky. Líbilo se jí, jak letí a jak hrají v slunci duhovými barvami. Ale nejvíc se jí zamlouvalo, že se bublinky náhle rozprsknou. Narazí do domu, usednou na list stromu nebo prasknou jen tak ve vzduchu. Nejzábavnější pochopitelně bylo, když se bublina někomu rozprskla na nose nebo na brýlích a dotyčný se lekl, až poskočil. To se holčička velice smála – byla poněkud zlomyslná. Bublifuk nosila pořád s sebou a kudy chodila, tudy foukala. Rodiče už to trochu unavovalo, domnívali se, že by mohla dělat taky

něco jiného, ale holčička si svou oblíbenou zábavu nedala vzít.

Jednou si celá rodina vyjela na výlet, na starý hrad. Tatínek a maminka měli za to, že se holčička bude obdivovat krásným obrazům a nábytkem, sbírce soch či zbraní. Holčičce se všechno docela líbilo, ale za zády průvodce pouštěla bublinky jako obvykle.

Bylo to zábavné, protože lidé se po nich oháněli jako po mouchách, plácali se do hlav nebo uskakovali. Z prohlídky hradu téměř nic neměli, protože místo aby se dívali na rytiny či vzácné koberce, pátrali po tom, odkud se bubliny berou. Ale na

nic nepřišli, neboť holčička se šikovně schovávala za kachlová kamna, stoly a skříně. Její rodiče samozřejmě věděli, jak se věci mají, ale obávali se, že jim lidé vyčtou špatně vychované dítě – a tak radši mlčeli.

Když zbylo holčičce na poslední bublinu, vyslala ji k mohutnému brnění, které stálo na schodech. To byla chyba. Brnění totiž nebylo prázdné, jak se zdálo být, podřimoval v něm duch statečného rytíře. A toho náramně rozhněvalo, když mu bublina prolétla hledím přilby.

„Kdo si dovoluje rušit můj klid!“ vykřikl duch a odfoukl bublinu zpět.

A pak se to stalo! Bublina se vrátila k holčičce, narazila do ní,

ale nerozprskla se, kdepak. Obklopila ji... a holčička se náhle octla uvnitř. Byla v pasti, ve veliké průhledné kouli, a ta se řítla po schodech dolů. Přímo do hradní hladomorny! Je jasné, že v hladomorně má každý hlad. Holčička tam seděla celý den, a to se rozumí, že navečer už hlady šilhala. Rodiče si samozřejmě povšimli, že zmizela, a celý den ji hledali. Jenže takový hrad je rozlehlý, má mnoho místností, a než všechno prošli, byla skoro tma. Do hladomorny dorazili až nakonec, a holčička se zaradovala, že ji vysvobodí. Ale nedošlo k tomu!

Ona tak příšerně šilhala, že ji tatínek s maminkou nepoznali. Domnívali se, že je to nějaká zlá osoba, která v hladomorně úpí po právu.

Holčička na rodiče volala: „To jsem já, to jsem já!“

Ale oni ji přes obal té koule neslyšeli a odešli.

Cože – a to je konec?

Ne. Tu holčičku zachránila jedna zvědavá myš.

